

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobkyně: **E. B.**, nar., státní příslušnost U., trvale bytem, v České republice bytem, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 07.04.2016, č.j. CPR-7040-2/ČJ-2016-93030-V243,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů.
- IV. Tlumočníci Mgr. O. Č., Ph.D., bytem J. F. 3, B., se přiznává odměna za tlumočnický úkon ve výši 350,- Kč, která bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Žalobkyně se domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 07.04.2016, č.j. CPR-7040-2/ČJ-2016-930310-V243 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 26.01.2016, č.j. KRPB-100364-68/ČJ-2014-060022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno poté, co bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovanou již jednou zrušeno a vráceno správnímu orgánu I. stupně

k novému projednání a rozhodnutí za účelem prošetření okolností týkajících se sdílení společné domácnosti žalobkyně a jejího druha.

Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila prvostupňové rozhodnutí, kterým ji bylo správním orgánem I. stupně dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinka pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla stanovena doba k vycestování z území ČR v délce patnácti dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že žalobkyně vykonávala v době od 01.04.2014 do 18.04.2014 v hotelu, IČ:, na adrese H. 327/4a, B. (dále jen „hotel“), bez platného povolení k zaměstnání úklid pokojů a veřejných prostor hotelu, tj. byla na území ČR zaměstnána bez povolení k zaměstnání.

V napadeném rozhodnutí žalovaná uvedla, že podle jejího názoru bylo ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců aplikováno v souladu se zákonem. Bylo totiž jednoznačně prokázáno, že se žalobkyně dopustila protiprávního jednání, pro něž bylo zahájeno předmětné správní řízení, a za které jí bylo následně prvostupňovým správním orgánem uloženo správní vyhoštění. Prvostupňovým správním orgánem bylo prokázáno, že žalobkyně byla na území ČR zaměstnána bez povolení k zaměstnání i přesto, že toto povolení k zaměstnání bylo podmínkou k výkonu zaměstnání. Žalobkyně byla dne 18. 4. 2014 zastižena v hotelu, kde vykonávala práci pokojské pro společnost V. K práci v hotelu nepodepsala žádnou pracovní smlouvu, neměla uděleno povolení k zaměstnání a ani neměla vydáno živnostenské oprávnění. Žalobkyně tedy nedisponovala pracovním povolením opravňujícím ji k výkonu zjištěné pracovní činnosti, tj. byla zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoliv toto povolení bylo podmínkou k výkonu zaměstnání. Přestože nebylo možné výsledky svědků považovat za důkazy procesně účinné, jelikož nebyly opatřeny zákonem upraveným způsobem, bylo možno od těchto odhlédnout, a na základě dostatečně zjištěného stavu věci vydat napadené rozhodnutí. V průběhu správního řízení ani v odvolání pak žalobkyně skutečnosti zjištěné k vytýkanému protiprávnímu jednání nevyvracela a nevyvrací. Její zaměstnání ve zmíněném období bylo spisovým materiálem náležitě doloženo. Doba, po kterou ji nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v zákonném rozmezí. Doba vycestování z území ČR pak byla stanovena až poté, co si správní orgán I. stupně vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ve smyslu ustanovení § 120a zákona o pobytu cizinců. K otázce přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jejího soukromého a rodinného života žalobkyně žalovaná uvedla, že žalobkyně na území ČR nemá žádné rodinné ani osobní vazby a na její osobu nelze pohlížet jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie. Podlé názoru žalované byl závěr o této otázce naprosto řádně zdůvodněn, přičemž délka přijatého opatření byla žalobkyni uložena v dolní hranici možné míry zákonného rozpětí, tj. na 1 rok, a to i s ohledem na závažnost a délku prokázaného protiprávního jednání. Prvostupňový orgán si rovněž vyžádal závazné

stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 26. 8. 2014, ev.č. ZS24167, podle něhož bylo její vycestování možné z důvodu nenaplnění podmínek podle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno v souladu s právními předpisy a řízení, jež vydání rozhodnutí předcházelo, nebylo zatíženo vadami, které by způsobovaly nezákonnost prvostupňového rozhodnutí. Zároveň prvostupňové rozhodnutí odpovídalo okolnostem daného případu a bylo přiměřené jak ve smyslu ustanovení § 2 správního řádu, tak i ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ustanovení § 174a téhož zákona.

II. Žaloba

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně uvedla následující žalobní body. Žalobkyně namítá, že se v řízení, jež předcházelo napadenému rozhodnutí, nemohla bez vlastní viny náležitě hájit. Pro řízení si zvolila k zastupování advokáta JUDr. E. P., který ji však nezastupoval řádným způsobem, neboť za ní podal v zákonné lhůtě toliko blanketní odvolání, které však ani přes výzvu správního orgánu I. stupně neodůvodnil. V řízení tak nevyšly najevo podstatné skutečnosti, které by mohly být důvodem pro změnu napadeného rozhodnutí. Žalobkyně uvádí, že koncem roku 2015 navázala vztah s občanem ČR, panem R. Š., který se v lednu roku 2016 změnil na vážný, neboť společně začali sdílet společnou domácnost na adrese Jejich společný vztah je obdobný vztahu rodinnému, protože spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na živobytí. Její druh chodí do práce do zaměstnání a ona vede domácnost. V této souvislosti odkazuje na čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, které se promítá do ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců tím způsobem, že rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Protože se žalovaná vinou právního zástupce žalobkyně nedozvěděla o její aktuální rodinné situaci, nemohla zohlednit dopady rozhodnutí do jejího soukromého života. V důsledku pasivity právního zástupce nemohla uplatnit své námitky co do nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí, spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Z něj pak bylo nesprávně vyvozeno, že byla na území ČR zaměstnána bez příslušného povolení. Mimo procesně nepoužitelných svědeckých výpovědí se odůvodnění prvostupňového rozhodnutí omezilo na konstatování průběhu pobytové kontroly ze dne 18. 4. 2014. Žalobkyně se dobrovolně podrobila této kontrole a předložila cestovní pas s platným pobytovým štítkem. Nikde však není doloženo, že byla kontrolována mezi pracovníci hotelu. Zdůrazňuje, že kontrola byla prováděna v hotelu spojeném se sportovním a relaxačním centrem, s vysokou frekvencí osob vesměs oděných ve sportovním oblečení, nevyjímaje reklamní trička s logem hotelu, jež měla na sobě taktéž žalobkyně. Odkaz na její oblečení proto nemůže svědčit o její angažovanosti v hotelu. Žalovaná pochybila, pokud správnímu orgánu I. stupně nevytkla, že jeho skutkové závěry nemají oporu v provedeném dokazování. Správní orgány obou stupňů tak porušily ustanovení § 3 správního řádu a neoprávněně zasáhly do jejího práva na spravedlivý proces.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že podle jejího názoru bylo protiprávní jednání žalobkyně nalézacím správním orgánem řádně zjištěno, spisovým materiálem doloženo a dostatečně odůvodněno. K žalobní námitce týkající se vztahu žalobkyně s občanem ČR žalovaná uvádí, že žalobkyně měla možnost svá tvrzení a důkazy k jejich podpoře uplatnit v rámci odvolacího řízení, aby prokázala existenci překážky nepřiměřeného zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Žalobkyně však svá tvrzení nikterak nerozvinula, a to ani v rozsahu uvedení jména osoby, k níž měla zcela zásadní a rodinné vazby. Žalovaná proto považuje její argumentaci za ryze účelovou. I přes nezákonnost svědeckých výpovědí měla žalovaná na základě shromážděného spisového materiálu za prokázané, že se žalobkyně dopustila vytýkaného protiprávního jednání. V návaznosti na uvedenou námitku byl správní spis správním orgánem I. stupně doplněn o materiály, ze kterých vyplývá, že zmocněný zástupce žalobkyně byl o provedení důkazu výsledkem svědků vyrozuměn. S ohledem na tyto skutečnosti pak mají skutkové závěry správního orgánu I. stupně oporu v provedeném dokazování.

IV. Obsah správního spisu

Ze správního spisu žalované vyplývá, že žalobkyně byla dne 18. 4. 2015 kontrolována policejní hlídkou v hotelu při výkonu úklidových prací. Při této kontrole nepředložila platné povolení k zaměstnání vydané Úřadem práce ČR, ani platné živnostenské oprávnění. V důsledku takového jednání, pro které lze pobyt na území ČR ukončit nebo zahájit řízení o správním vyhoštění, byla téhož dne zajištěna. Svou totožnost prokázala cestovním pasem Ukrajiny č. EX....., ve kterém měla vylepený pobytový štítek typu „D“ č., vydaný Polskou republikou, s platností od 10. 3. 2014 do 9. 3. 2015, s délkou pobytu 180 dní. Do schengenského prostoru přicestovala žalobkyně dne 30. 3. 2014.

Součástí spisu je rovněž smlouva o dílo, uzavřená mezi společností V., s.r.o. a společností, kdy tuto činnost prováděla za určitých podmínek a povinností zhotovitele, vyplývajících z této smlouvy.

Ve správním spisu je založeno i sdělení Úřadu práce ČR, že v době kontroly neměla žalobkyně žádné povolení k zaměstnání na území ČR. Zároveň prvostupňový správní orgán zjistil, že žalobkyně není osobou, která k pracovní činnosti povolení k zaměstnání nepotřebuje ve smyslu ustanovení § 98 zákona č. 435/2004 Sb., zákona o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů.

Z protokolu o výsledku žalobkyně ze dne 3. 12. 2015, č.j. KRPB-100364-59/ČJ-2014-060022-SV, mj. vyplynulo, že se v předmětné době nepovažovala za rodinného příslušníka

občana EU a ani s žádným občanem Evropské unie nežije ve společné domácnosti. Dále v protokolu uvádí, že nemá rodinu, vazby a ani jiná pouta na území ČR ani Evropské unie a žalobkyni taktéž nebrání žádná překážka k návratu do domovského státu.

Správní orgán I. stupně si vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 26.08.2014, ev.č. ZS24167, z něhož vyplývá, že z hlediska ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců je vycestování žalobkyně možné.

V. Jednání před soudem

Žalobkyně při nařízeném ústním jednání uvedla, že na podané žalobě trvá, přičemž odkázala na písemné vyhotovení žaloby. Žalovaná se z nařízeného jednání omluvila a odkázala na své písemné vyjádření k žalobě.

Žalobkyně požadovala provedení důkazu oddacím listem ze dne ..., a to k prokázání uzavření sňatku mezi ní a R. Š. Rovněž navrhla výslech R. Š.

K dokazování byl soudem čten oddací list ze dne ..., ze kterého bylo zjištěno, že žalobkyně uzavřela s panem R. Š., nar., dne na Městském úřadě v Kuřimi manželství. Návrh na provedení důkazu výslechem svědka byl soudem zamítnut z důvodu nadbytečnosti.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobkyně uplatnila v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území až na 5 let, *je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání*, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Podle citovaného ustanovení je tedy důvodem pro rozhodnutí o správním vyhoštění cizince skutečnost, že cizinec je na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Výkladem citovaného ustanovení se Nejvyšší správní soud zabýval již opakovaně, a to např. v rozsudcích ze dne 27.01.2011, č.j. 7 As 98/2010-67, či ze dne 21.12.2012, č.j. 2 As 94/2012-26, ve kterém dospěl k závěru, že z rozhodnutí o správním vyhoštění cizince podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců „*musí být jednoznačně seznatelné, zda cizinec a) byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo b) provozoval dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu, nebo c) bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal, nebo d) takové zaměstnání cizinci zprostředkoval, případně že svým jednáním naplnil několik z těchto skutkových podstat zároveň. Rozhodnutí správního orgánu, jímž se uděluje správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, ob stojí v testu přezkoumatelnosti tehdy, pokud v něm budou nejen srozumitelně a jednoznačně popsána skutková zjištění správního orgánu, ale pokud z něj bude zároveň dostatečně zřejmá právní kvalifikace jednání účastníka řízení, a to tak, aby z takového rozhodnutí bylo možné učinit jednoznačný závěr, kterou ze skutkových podstat, uvedených v předmětném ustanovení zákona o pobytu cizinců, jednání účastníka řízení naplnilo.*“

Výše uvedeným požadavkům rozhodnutí správních orgánů v dané věci plně odpovídají. V tomto ohledu tedy nelze správním orgánům vytýkat, že nebyl náležitě zjištěn skutkový stav týkající se výkonu práce žalobkyně bez povolení k zaměstnání. Dle obsahu správního spisu byla dne 18. 4. 2015 provedena orgánem policie pobytová kontrola zaměstnanců v hotelu. Při této kontrole bylo zjištěno, že žalobkyně vykonávala práci pokojské, ale povolení k zaměstnání nepředložila. To, že žalobkyně neměla v období od 1. 4. 2014 do 18. 4. 2014 povolení k zaměstnání, potvrdil taktéž Úřad práce ČR, Krajská pobočka v Brně, ve svém sdělení ze dne 05.05.2014, č.j. III/14/C. Krajský soud se tedy nemůže ztotožnit s tvrzením žalobkyně, že by závěry žalované neměly oporu ve správním spisu. Z odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí je naopak zřejmé, že správní orgány nevycházely při svém rozhodování pouze z výpovědí svědků, jež z důvodu procesního pochybení nemohly být při rozhodování použity, ale pro své rozhodnutí použily taktéž listinné důkazy, a to rozpis služeb za období duben 2014, docházkový list, smlouvu o dílo, kopii lístku s rozpisem služeb, útržek z knihy rezervace příjezdu a odjezdu hostů a výkaz odpracovaných hodin z období dubna 2014. Závěry o výkonu zaměstnání žalobkyně bez povolení mají tedy jednoznačnou oporu ve správním spisu a žalovaná k nim dospěla nikoli pouze na základě jediného podkladu, na což nesprávně poukazuje žalobkyně. Ostatně žalobkyně závěry správních orgánů ani nijak konkrétně nezpochybňovala, když pouze obecně odkazovala na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci.

Pokud správní orgány výše popsaný výkon zaměstnání podřadily pod ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, nelze jim podle krajského soudu nic vytýkat. Citované ustanovení umožňuje cizince vyhostit mimo jiné také tehdy, pokud je zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Legální definice pojmu zaměstnání je obsažena

v ustanovení § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kde se uvádí, že „*zaměstnáním pro účely tohoto zákona se rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zelenou kartu nebo modrou kartu.*“ V daném případě je nesporné, že žalobkyně potřebovala k výkonu výše popsané činnosti povolení. Ostatně toto ani v řízení nerozporovala. Provedeným dokazováním pak bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně vykonávala zaměstnání ve smyslu zákona o pobytu cizinců, neboť vykonávala po dobu více jako dvou pracovních týdnů práci pokojské v hotelu pro společnost VIKOLSPOL, s.r.o. Taková práce je jednoznačně výkonem činnosti ve smyslu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Pro podporu tohoto závěru soud odkazuje taktéž na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to například na rozsudek ze dne 28. 2. 2007, č.j. 4 As 16/2006-89, či případně na rozsudek ze dne 28. 8. 2013, č.j. 8 As 93/2012-41, z nichž vyplývá, že pod pojem zaměstnání ve smyslu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců lze zahrnout jakoukoliv formu závislé práce, pro kterou je zákonem vyžadováno povolení k zaměstnání. Správní orgány neopřely své závěry toliko o zjištění, že žalobkyně vykonávala pracovní činnosti jen v den prováděné kontroly, tj. 18. 4. 2014. Ze správního spisu naopak plyne, že závislou práci vykonával v celém období od 1. 4. 2014 do 18. 4. 2014.

V další námitce žalobkyně namítala nepřiměřenost vyhoštění ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců „*rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*“. Vodítkem pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců může být rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS. V publikované právní větě se uvádí, že „*přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 119 odst. 5 (nyní § 119a odst. 2 – pozn. NSS) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je rozhodnutí o správním vyhoštění cizince pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy je tedy třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky.*“ Dále se v odůvodnění rozsudku konstatuje, že „*§ 119 odst. 5 zákona o pobytu cizinců (nyní § 119a odst. 2 – pozn. NSS) je promítnutím mezinárodních závazků, které pro Českou republiku vyplývají z čl. 8 Úmluvy (Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, publikovaná pod č. 209/1992 Sb. – pozn. NSS). Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Do tohoto práva může státní orgán zasahovat jen v souladu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy, tedy jen na základě zákona a jen tehdy, je-li to v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu legitimních zájmů, které jsou v tomto ustanovení taxativně vymezeny. Na straně jedné není pochyb o tom, že zabránění neoprávněného pobytu cizinců na území ČR je legitimním cílem, který lze podřadit pod ochranu veřejné bezpečnosti dle čl. 8 odst. 2 Úmluvy, na straně druhé je podle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva i Ústavního soudu ČR třeba v každém*

konkrétním případě zvažovat, zda intenzita zásahu do soukromého a rodinného života je přiměřená právě významu veřejného zájmu, pro jehož ochranu má být k tomuto zásahu přistoupeno (...) Respektování principu proporcionality je nezbytnou podmínkou jakéhokoli přípustného omezení základních práv. Jak uvedl Evropský soud pro lidská práva např. ve věci Daliová a další proti Francii (rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1998), je třeba v každém případě uvážit, zda je respektována spravedlivá rovnováha mezi zájmy cizince na ochraně jeho soukromého a rodinného života na straně jedné a zájmy státu na ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti na straně druhé.“

Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců správní orgán podle ustanovení § 174a tohoto zákona zohlední závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Z rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že se naplněním ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců důkladně zabývaly a v rozsahu nezbytném pro soulad jejich rozhodnutí s požadavky uvedenými v ustanovení § 2 správního řádu zjišťovaly a podrobně hodnotily veškeré skutečnosti. Je zde nutné vyjít z toho, že správní orgán I. stupně a ani žalovaný nemohl hodnotit skutečnost, že žalobkyně je od ledna roku 2016 ve vážném vztahu s občanem ČR R. Š., se kterým sdílí společnou domácnost. Žalobkyně totiž takové skutečnosti v rámci řízení o správním vyhoštění ani netvrdila. V pobytovém řízení přitom platí, že stát je zodpovědný za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale účastník musí unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č.j. 5 Azs 116/2005-58). Ostatně v řízeních, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost, platí, že účastník má povinnost v souladu s ustanovením § 52 správního řádu prokázat, co sám tvrdí, má-li správní orgán z jeho tvrzení vycházet. Ustanovení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, a tedy i zásadu materiální pravdy a zásadu vyšetřovací v rámci správního řízení, je třeba vykládat i s ohledem na požadavek procesní ekonomie, přičemž řízení by mělo být vedeno co nejúčelněji, nejrychleji a nejlevněji (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č.j. 5 As 64/2011-66, a ze dne 18. 7. 2013, č.j. 4 As 67/2013-42).

Žalobkyně v souvislosti se shora uvedeným namítala, že nebyla řádně zastupována zvoleným právním zástupcem. Zvolený právní zástupce totiž podal proti prvostupňovému rozhodnutí jen blanketní odvolání, aniž by uvedl rozhodné skutečnosti týkající se její aktuální rodinné situace. K tomu soud uvádí, že tato skutečnost nemůže mít primárně za následek zrušení rozhodnutí žalované. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaná procesně zcela správně přezkoumala prvostupňové rozhodnutí napadené pouze blanketním odvoláním, a to v souladu s ustanovením § 82 odst. 2 věta druhá správního řádu v celém jeho rozsahu. Nemohla-li žalobkyně z důvodu nečinnosti právního zástupce uplatnit svá tvrzení a navrhnout důkazy k jejich podpoře pak má právo domáhat se náhrady škody na

základě ustanovení § 24 odst. 1 zákona o advokacii v občanskoprávním řízení, případně podat kárnou žalobu na předmětného advokáta ve smyslu ustanovení § 32 a násl. zákona o advokacii, avšak tuto skutečnost nelze zhojit prostřednictvím správního soudnictví.

Soud k věci dále uvádí, že mezinárodní závazek respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy nelze chápat jako neomezený závazek poskytnout cizinci mezinárodní ochranu automaticky, navázal-li v České republice soukromý vztah. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, se tento k otázce rozsahu mezinárodního závazku založeného čl. 8 Úmluvy vyjádřil v tom smyslu, že zásahem do rodinného a soukromého života cizince by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu v intencích judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Žalobkyni však bylo uděleno správní vyhoštění na jeden rok, ačkoli podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. lze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění až na 5 let. Jednoroční správní vyhoštění proto nelze kvalifikovat jako nepřiměřenou sankci, na jejímž základě by ve vztahu k žalobkyni mohlo dojít k porušení mezinárodních závazků České republiky (ke stejným závěrům dospěl např. Nejvyšší správní soud i v odůvodnění rozsudku ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Azs 3/2010 – 62).

Nadto soud konstatuje, že ustanovením § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dle kterého je posuzováno, jestli je osobu cizince možno považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie, resp. České republiky, se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval. Ze závěrů Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pojem „rodinný příslušník“ je nutné vykládat úzce jako vztahy obdobné vztahům rodinným jako třeba vztah rodiče – děti, prarodiče – děti či vztahy, které se těmto vztahům podobají, existují-li mezi osobami, které mezi sebou mají dlouhodobou úzkou citovou a jinou vazbu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16.04.2010, č.j. 5 As 6/2010-63, a ze dne 25.09.2013, č.j. 6 As 30/2013-42). Co se týká první zákonné podmínky, tedy existence trvalého partnerského vztahu, je třeba trvat na tom, aby mezi sebou měli partneři dlouhodobou úzkou citovou a jinou vazbu obdobnou vazbám v rodinných vztazích (zejména v manželství či registrovaném partnerství). Podle krajského soudu je přinejmenším sporné, zda v případě vztahu žalobkyně s jejím manželem již bylo dosaženo požadované intenzity a kvality vzájemných vazeb, neboť, jak sama žalobkyně ve své žalobě uvedla, vztah se začal jako vážný odvíjet až od ledna roku 2016. Nepostačovalo toliko sdílení společné domácnosti bez přistoupení dalších okolností vymezených shora uvedenými rozsudky Nejvyššího správního soudu. V posuzované věci rovněž nelze odhlédnout od toho, že budovat vztah se žalobkyně a její nynější manžel rozhodli až v době, kdy její budoucí pobyt na území ČR byl značně nejistý. Oba si museli uvědomovat, že ji hrozí uložení správního vyhoštění, a i přesto se rozhodli k budování vztahu ve společné domácnosti. Správní vyhoštění bude vždy jistě zásahem do soukromého života žalobkyně, v daném případě však nepůjde o zásah nepřiměřený. Legitimita tohoto zásahu je spatřována na jedné straně v protiprávním jednání žalobkyně, když tato vykonávala na území ČR zaměstnání bez potřebného povolení, a na druhé straně v tom, že žalobkyně svůj rodinný a

soukromý život budovala ve chvíli, kdy věděla, že její pobyt na území ČR je značně nejistý a navíc i s ohledem na délku trvání vztahu je sporné, zda se již může jednat o trvalý partnerský vztah s požadovanou dlouhodobou úzkou citovou a jinou vazbou.

Z provedeného důkazu oddacím listem ze dne ... vzal krajský soud za prokázané, že žalobkyně uzavřela s panem R. Š. dne na Městském úřadě v Kuřimi manželství. K tomuto však poznamenává, že tato skutečnost nemůže mít na hodnocení soudu v této věci žádný vliv, neboť žalobkyně se svým manželem uzavřela předmětné manželství až následně po napadeném rozhodnutí, jež nabylo právní moci dne 07. 4. 2016. V době rozhodování žalované tedy žalobkyně za pana R. Š. provdána nebyla a žalovaná tedy zcela správně vycházela ze skutečností a podkladů, jež existovaly v době jejího rozhodnutí.

Soud závěrem poukazuje na skutečnost, že v situaci, kdy žalobkyně uzavřela manželství v době následující po vydání pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění, měla možnost jakožto rodinný příslušník občana Evropské unie za účelem odstranění tvrdosti správního vyhoštění v souladu s ustanovením § 122 odst. 6 zákona o pobytu cizinců požádat o zrušení platnosti předmětného rozhodnutí vzhledem k podstatné změně okolností (uzavření manželství s občanem Evropské unie), které vedly k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Nicméně skutečnost, že žalobkyně uzavřela manželství s občanem Evropské unie po pravomocném rozhodnutí žalované o správním vyhoštění, nemůže být důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalobkyně navrhla výslech svědka R. Š., který měl vést ke zjištění, že s ním uzavřela manželství a žije rodinným životem. K tomu soud uvádí, že výslech navrhovaného svědka považuje za zcela nadbytečný, neboť soud již po právní i skutkové stránce veškeré skutečnosti tvrzené žalobkyní vyhodnotil z provedeného důkazu oddacím listem a z obsahu správního spisu. Výslech navrhovaného svědka by tedy nemohl k rozhodnutí soudu jakkoliv přispět a soud jej tedy zamítl.

VII.

Závěr a náklady řízení

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Soudem ustanovenému tlumočnickovi přiznal soud dle § 17 vyhl. č. 36/1967 Sb. odměnu za jednu hodinu tlumočení při jednání (výrok IV.)

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. června 2016

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová